

3G nap – 2016-ban is...

A nagyszülők a jövő és a remény generációja, tapasztalatuk értékes kincs. A nézeteltérések falait pedig Isten sokszor a párbeszéd által dönti le – hangzott el Bíró László püspök biztatása a hagyományos „3G”, azaz háromgenerációs napon, amelyre 2016-ban a Bakáts téri Szt. Ferenc plébánián került sor november 19-én.

Ahogy minden évben, úgy idén is püspök atya házas hittanosai és gyermekeik, valamint szüleik, azaz a nagyszülők adták a résztvevők gerincét; a délelőtti, a nagyszülők korosztályának szóló lelkinapon a helyi közösség tagjai közül is bekapcsolódtak résztvevők.

A több előadásból – és kiscsoportos munkából – álló lelki program során főként a Szentatya ez év október 15-én, a nagyszülői hivatásról tartott beszédéről hallottunk Püspök atyától. A délelőtt elhangzott főbb gondolatok az alábbiak voltak:

A nagyszülők a jövő és a remény generációja - tehát ne „írjuk le magunkat”, mi vagyunk a gyökér, legyen öntudatunk.

A nagyszülők tapasztalata értékes kincs. – Mintaadás kapcsán általában mindenki a nagyszüleiről beszél.

Ti a kereszténység közösség lényeges része vagytok, nélkülözhetetlenek, Ti vagytok a remény hordozói. Mindig a múltban gyökerezik, a jövőre irányul, és a jelenben hat. Tudjátok, hogy a legnagyobb próbatételekben sem szabad a bizalmat elhagyni Isten iránt.

A kulturális és spirituális értékek továbbadása a mi feladatunk. Most először beszélt a Szentatya a nagynénik, nagybácsik fontos szerepéről ezen értékek továbbadásában.

A materiális gondoskodás is fontos a gyerekek és unokák iránt, de fontos a kulturális értékek átadása is.

„Fontos, hogy átadjátok élettapasztalatotokat, a kulturális és spirituális értékeket.”

Az élettapasztalatok, általunk megtapasztalt kulturális és spirituális értékek továbbadása nem történhet parancsolóan. Elég elmondani gyermekeinknek, unokáinknak, de semmiképp ne erőltessük. Tartsuk tiszteletben az ő korszerű tudásukat, majd ők eldöntik, hogy mennyit érdemes hasznosítaniuk.

Erőt és látszatot mitizáló korban élünk (plakátok, szépség, fiatalság), amelyben a látszat elszakad a valóságtól, **de mi tudunk különbséget tenni**, és ez által maradandó értéket továbbadni.

Az élet minden korszaka Isten ajándéka, a mi életkorunk is. Látjuk az összefüggéseket, látjuk a szépet.

Korunkban nagy probléma a „leselejtezés kultúrája”. A beteg és ápolásra szoruló emberek sokszor nem kapják meg a méltó körülményeket. Pedig megilletné őket nemcsak a szép emlékezet, hanem jelene is. Ha ilyen helyzetbe kerülünk, Jézus nagyanyjához, Szent Annához forduljunk bizalommal. Kérjük, hogy segítsen, hogy ne legyünk kirekesztettek!

Ha szakadást tapasztalunk a családban, segítsük összevarrni azt, és ne tovább szakítsuk. **Mi rendelkezünk az összevarrás karizmájával.** A gyerekek sokszor azt hiszik, hogy a történelem velük kezdődik. A történelmi emlékezet hiányában, gyakran másképp látják a jelent. Bocsássuk ezt meg nekik, és próbáljuk átadni, hogy ők egy hosszú folyamat örökösei.

A nagymamák hivatása a család összetartása. Ahol a nagymamák nem töltik be hivatásukat, ott a gyerekek nem tudnak egymással találkozni. Az emlékező családnak van jövője. Ha nem találkoznak egymással a gyerekek, ott kiesik a családi memória, és semmivé válik a múlt. A család összefogásával segítsük az unokákat, hogy gyökeret eresszenek.

Nemrégiben **Ferenc pápa** a Lateráni bazilikában tízezer ember előtt beszélt **a család szentségéről.** Beszélt arról, amikor Mózes a juhokat őrizte, és meglátta az égő csipkebokrot, és látta, hogy a bokor ég, de nem ég el, közelebb akart menni, hogy megnézzze. Ekkor Isten megszólította: „Ne közelíts! Vedd le sarudat a lábadról, mert a hely, ahol állasz, szent.” **Minden családnak arca van, a gyerekeink családjának is.** Két ember egymás fele, közösen az Isten fele. Ők alkotják az új családot. A családnak arca van, amit két ember közösen alakított ki, az otthon szentélye. Ne feledjük, amit Isten Mózesnek mondott: a hely, ahol állasz, szent. Gyermekünk otthona is szent. Ezt tiszteletben kell tartani. Soha ne nyissunk be hozzájuk váratlanul. Ahol nem szívesen látnak, oda is el kell menni, de legyünk okosak, „vegyük le a sarunkat”. Gyerekeink családjának arca van, amit ők házastársukkal közösen alakítottak ki. Van olyan eset, hogy egyik gyermekünk jó házasságban él, a másik elvált, sikertelen. Akkor se ítéljük el, soha ne szálljon meg minket egy felsőbbrendűségi érzés, hogy mi mennyivel jobban csináltuk. Legyen a tudatunkban, hogy nekünk sem ment könnyen. Legyünk megértőek. Evangéliumi realizmussal tekintsünk gyerekeinkre. Ne legyünk farizeusok. Mi a különbség a farizeus és Jézus között? Az, hogy Jézus az embert látja, a farizeus pedig csak a bűnét látja. Minden gyerek hozza magával a determináltságát. A konkrét személlyel foglalkozik az evangéliumi realizmus. „Búza és konkoly együtt nő” - mondja a Szentatya. Fontos, hogy vegyük észre a konkoly közt a búzát!

Az öregek prófétaik álmodnak, a fiataloknak látomásai vannak. Minden emberben meglátni Isten álmát, ezért meg kell találnunk egymásban Isten álmát. Ha az öregekbe beleszorul fiatalkori álmuk, akkor a fiataloknak nincs látomása. Látni kell, hogy ilyen volt az álmom, ilyennek képzeltem, de ilyen lett a házasságom. Ha a fiatalok látják, hogy még mindig keressük egymást, és nem megrekedtünk egy ifjúkori álomnál, akkor lesz víziójuk arról, hogy érdemes megházasodni. Osszuk meg álmainkat gyerekeinkkel, ha nem tesszük, az szociális bűn. A Kisjézus is a templomban először az öregekkel találkozott, amikor körülmetélték. A fiatalok az idősebbek tapasztalatai alapján mernek álmodni szép házasságot.

Az individualizmus nagy veszély, ami olykor még a papokat is megfertőzheti – fogalmazta meg a Szentatya. Az ajándékozás kultúráját közvetítjük az individualizmus korában. A hedonista individualizmus fél a szabadságtól, „ketrebe zár”, nem hagyja, hogy szabadon repülj. Ferenc pápa egy epizóddal támasztotta alá mondanivalóját. Néhány hete egy nagykövet járt nála, hogy bemutassa megbízólevelét. A nagykövettel és hozzátartozóival együtt jelen volt a takarítónő is, aki már sok éve volt alkalmazásban a családnál. Ez egy „kiterjesztett család”. Ez az asszony a családhoz tartozott, és amikor eljöttek a pápához, őt is elhozták. Ez az evangéliumi egyszerűség példája a kiterjesztett családra.

Sokszor hiányzik a gyöngédség. Egy püspöki szinóduson felmerült – mondta –, hogy szükség van „a gyöngédség forradalmára”. Egyes szinódusi atyák szerint ez nem hangzott jól, de ma állíthatjuk, hogy hiányzik a gyöngédség. Nemcsak a gyermekeknek, a betegeknek van szükségük simogatásra, hanem mindenkinek, a bűnösöknek is. A gyöngédség az a nyelvezet, amelyet a kicsinyek is megértenek, az apukák és anyukák is gyermeki hangon beszélnek hozzájuk. Ez a gyöngédség: lehajolni a többiekhez. Nem tartotta kiváltságnak, hogy Isten, hanem lehajolt hozzánk, beszélt nyelvünket. Jézus útja a gyöngédség. A hedonizmus, a szabadságtól való félelem: ez napjaink individualizmusa. Lépünk a gyöngédség, a másik meghallgatásának útjára, kísérvünk el másokat kérdezés nélkül. Ez az a nyelvezet, amelyik növeli a családokat. Ez Jézus útja, ő a gyöngédség kultúráját hozta el közénk.

Akarunk jó emberi kapcsolatban élni, akár anyós, após, meny, vő, akár más emberi vonatkozásban. Keressük meg a másik legkedvezőbb vonásait, mintha kincset keresnénk! Azután keressük meg a különbözőségben, ami összeköt. A párbeszéd pedig segít megosztani a bennünk lévő legtöbb jót. Ne szakítsuk félbe a másikat. Ez a folyamat segít abban, hogy a másokban isten ajándékát lássuk. **A Szentatya szerint „Döntsük el, hogy kincskeresők, vagy ganajturó bogarak akarunk lenni!”** Vagyis a jót keressük a másokban, ne a rosszat. A lányunkkal, fiunkkal is legyünk jók, mert az elismerést igényli mindenki.

Két férj panaszkodik, hogy a felesége nem beszélget vele. Megkérdezi Püspök atya a feleségeket. Az egyik feleség azt mondja, hogy azért nem beszélget, mert bármit mond, az következik, hogy a férje óriási prédikációt, kritikát kanyarít hozzá. A másik felesége azt mondja, hogy azért nem beszél, mert bármit mond, főleg társaságban, a férj mindig rajta élcelődik. Ezért fontos a párbeszéd, és hogy odafigyeljünk a másokra.

Meg kell hallgatni egymást minden emberi kapcsolatban. Nem csak a családban, de munkahelyen, barátságban is. Minden párbeszéd az isteni szeretet felfedezése. Mindenkinek fáj, ha nem veszik észre a szeretetét, figyelmességét. Isten szeretetére irányuló igény a párbeszéd, hogy együtt tudjunk működni az ő teremtő művével. Ki kell nyilvánítanunk a tisztelet és befogadás jeleit. Ha össze vagyunk zárva, mert együtt lakunk, nem könnyű, de **Isten a párbeszéd által ledönti a nézeteltérések falait.**

NPÉ összefoglalója nyomán